

Tims standaard(1)

door Tim Verbeek

“Dit is toch opgelegd”, “Iedereen speelt dit toch zo”, “Het is volstrekt opgelegd dat dit forcing is”. Dit zijn bekende zinnen in elke discussie binnen een bridgepartnership. In zo’n geval is een bepaald biedverloop of bepaalde tegenspelsituatie niet expliciet afgesproken en gaat het erom wat je als gangbaar mag veronderstellen – wat “standaard” is. In deze serie wil ik het hebben over deze standaard. Na deze serie kun je je partner om de oren slaan als die zegt dat iets standaard is maar dat niet als zodanig beschreven staat. Handig!

In sommige landen, zoals Frankrijk met Majeure Cinqüème of Polen met Poolse klaveren, staat opgeschreven wat door vrijwel iedere wedstrijdspeler in die landen wordt gespeeld – hun “standaard”. In Nederland hebben we zo’n standaard niet. Er bestaat wel het NBB-systeem “Standaard Hoog” als basissysteem; dit systeem heeft echter twee tekortkomingen; het heeft niet een officiële status van standaard en de meeste mensen kennen het niet. Daarnaast zijn veel verdere afspraken in Standaard Hoog niet beschreven. Nemen we bijvoorbeeld een vaak voorkomend biedverloop zoals:

1♦ (1♥) dbl (2♥)
3♣

Wat is hier standaard? Heel wat mensen spelen dit als forcing volgens het adagium: ‘Nieuwe kleur op 3-niveau is forcing’. Het is een regel die bridgers ooit hebben opgepikt en dan te pas en te onpas gebruiken. Binnen Team Oranje is dit niet forcing en dat onderwijzen we ook de jeugd. Blijkbaar is deze regel niet (overal) toepasbaar. In deze serie gaan we op dit soort situaties in.

Nieuwe standaard

Het bieden ontwikkelt zich steeds. En daarmee verandert ook wat we als standaard zien. Dat twee over één forcing is, was niet standaard tussen 1930-1960. Tegenwoordig is dit geen vraag meer en schuiven we op naar de volgende vraag:

is twee over één mancheforcing? In deze reeks kiezen we voor de nieuwe variant.

Bij de afweging wat we tot de standaard willen laten behoren, moet je keuzes maken en die zijn veelal arbitrair. Het is vergelijkbaar met de selectie en opstelling van het Nederlands voetbalteam. Velen hebben er een mening over en er is er maar één die beslist. In dit geval ben ik dat. Wellicht kun je dan eerder spreken over Tims standaard dan over dé standaard. Al is deze standaard wél getoetst aan (inter)nationaal topbridge. In geval van twijfel overleg ik met Simon de Wijs. Het gevaar van de ivoren toren is niettemin zeker aanwezig. In sommige gevallen komen ook Simon en ik er niet uit...

Als er meerdere opties zijn, zullen de andere mogelijkheden de revue passeren om te laten zien welke andere ‘smaken’ er zijn. Er bestaan echter ook wijdverbreide afspraken en conventies die mogelijk als standaard gezien gaan worden maar erg matig zijn. Die komen ook ter sprake.

Mode

We hopen dat systemen verbeteren. En in mijn optiek bieden we met zijn allen steeds beter. In vergelijking met 50 jaar geleden is dat een veilige uitspraak, maar voor de meer recente geschiedenis is dat lastig hard te maken. Er zijn de nodige situaties die aan mode onderhevig zijn. Tien jaar geleden waren Multi en Muiderberg gemeengoed, ook onder de topspelers. Tegenwoordig zijn veel paren weer overgestapt naar echte zwakke twees. Is dat beter? Nee, voor mijn gevoel is dat een kwestie van smaak. Wat we “beter” vinden, hangt ook af van ontwikkelingen in het wedstrijdbridge. In de jaren ‘80 was een preëmpt een degelijk bod, de regel van ‘twee en drie’ was de standaard. Om op drie niveau te openen moest je niet-kwetsbaar zes speelslagen hebben en kwetsbaar zeven. De tegenpartij doubleren na een preëmpt was over het algemeen een slechte tactiek.

Tegenwoordig preëmpten de topspelers er lustig op los. Berry Westra wordt ook de ‘Jolly Jumper’ van de meesterklasse genoemd. Het idee is dat de tegenstanders dwarszitten meer oplevert dan de kosten van een keer gevoelig down gaan. Partners informatiedoublet na zo’n preëmpt laten staan, is nu een stuk aantrekkelijker geworden.

Al deze onderwerpen zullen de revue passeren en we beginnen met het tegenspel. Dit bestaat uit twee gedeeltes: het starten en de signalen. In deze aflevering komt het starten ter sprake. Eén van de afspraken die in een gelegenhedspartnership als laatste wordt gemaakt maar als eerste gemaakt zou moeten worden.

Starten

Tegen troef starten we 1ste-3de-5de. Dit is zo standaard in de hogere regionen dat het bijna alerteerbaar is als je iets anders doet. En het wordt heel eenvoudig gespeeld. Van 8732 kom je de 3 uit en van H8742 de 2. Van een zevenkaart komen we ook de laagste uit. Eigenlijk is 1ste-3de,-5de-7e een beter benaming.

Het enige punt waar mensen afwijken van 1ste-3de-5de, is het starten van een zeskaart. Hier is discussie over. Sommige mensen zijn gewend de 5de van een zeskaart uit te komen maar er is ook een stroming die in Amerika “3rd and low” genoemd wordt. Mensen die dat spelen, starten zowel van een 4- als 6-kaart de derde en van oneven aantallen de laagste. Partner kan uit het biedverloop opmaken of je een vier- of zeskaart hebt. Voor mij is het lastig in te schatten wat mensen normaal vinden Tot voor kort startte ik de vijfde van een 6-kaart maar ik ben inmiddels geswitcht. Naar mijn idee komen maar weinig mensen de derde uit van een

